

CATALUNYA RELIGIÓ

EDICIÓ SETMANAL | TOTA L'ACTUALITAT A WWW.CATALUNYARELIGIO.CAT | DIVENDRES 9 FEBRER DE 2024 | Número 238

PÀG. 3 | JOVES I ESSLÉSIA

"Ecoltar la paraula de Torras i Bages
rejoventeix l'Església"

PÀG. 16 | VAGA DE FAM

Una vintena d'entitats d'Església donen
suport a la vaga de fam per la pau a Palestina

PÀG. 19 | SANTA EULÀLIA

Singular exposició
a la Casa dels Entremesos

PÀG. 25 | ISLAM

Què és la Lailat Al-Isra i Miraj?

PÀG. 27 | ROSA MARIA OCAÑA

Sant Sava, una memòria que perdura
al llarg dels segles

**"Si no cuidem la pagesia, la nostra terra
no la cuidarà ningú" | PÀG. 5**

PÒRTIC

La pagesia de Catalunya ha dit prou. I ho ha dit a través de la revolta pagesa que ha col·lapsat durant algunes jornades les principals vies de transport del país. Les reivindicacions són nombroses i han posat el focus en un sector, principalment dels entorns rurals, que exemplifica la cura d'una terra comuna que és la base i l'aliment del present i del futur.

SUMARI

3 Actualitat

"Ecoltar la paraula de Torras i Bages rejoyeneix l'Església"

"Si no cuidem la pagesia, la nostra terra no la cuidarà ningú"

Nou reflexions al voltant dels abusos i l'Església

"Montserrat mai ens hem negat a pagar una indemnització justa"

Una vintena d'entitats d'Església donen suport a la vaga de fam per la pau a Palestina i la fi del comerç d'armes

La festa de Santa Eulàlia en una exposició

Un llibre recull i analitza les pintures gòtiques de la parròquia del Bruc

La Catedral de Barcelona descobreix part d'un cançoner trobadoresc del segle XIV als seus arxius

Què és la Lailat Al-Isra i Al-Miraj?

27 Panoràmica

Sant Sava, una memòria que perdura al llarg dels segles, per Maria Rosa Ocaña

29 Recull de premsa

30 La setmana a les xarxes

Trobada dels joves que impulsen la causa de beatificació de Torras i Bages.

“Ecoltar la paraula de Torras i Bages rejoyeneix l’Església”

En contra del que molts puguin pensar, els joves a l’Església hi són. I hi són impulsant i promovent iniciatives tan diverses com la beatificació d’un bisbe. És el cas de la causa Torras i Bages que tiren endavant uns joves de Vic des de ja fa uns anys. En el bisbe hi han trobat reflexions molt actuals, un pensament pràctic i també una convicció clara: “Ecoltar la paraula de Josep Torras i Bages rejoyeneix l’Església”.

Un d’aquests joves impulsors de la causa Torras i Bages és **Abel Miró** que explica que el seu primer contacte amb la història del bisbe va ser “espontània i gairebé providencial”. Un professor de la Universitat de Barcelona el va introduir a l’estudi de Torres i Bages: “En entrar en contacte amb l’obra d’aquesta figura vaig quedar enamorat”.

Miró va continuar sentint interès pel personatge i va conèixer Joan Casas, vicepostulador de la causa de beatificació de Torras i Bages. Després va animar el seu “grup de joves extraoficial” amb qui es trobava setmanalment a l’Oratori Sant Felip Neri de Vic. “Amb el pare Jaume Saduranyes ens reunim un cop per setmana per comentar un text, resem les vespres i compar-

tim una estona plegats”, explica Miró. Ara, a més, s’impliquen en aquesta causa. Ja feia anys que hi havia el desig de fer sant al bisbe i la proposta ja disposava d’una estructura oficial, però Miró creu que el grup de joves ha permès donar “un nou impuls” a la iniciativa.

Per aquest motiu, des de ja fa uns anys els joves organitzen les “conferències torrasianes”. Són jornades anuals que conviden a reflexionar al voltant d’un tema sobre el bisbe Torras i Bages amb l’objectiu de difondre el seu missatge i poder-lo fer arribar al màxim de gent.

Enguany, aquest 9 de febrer a les 20:00 h celebren la cinquena edició de la “conferència torrasiana”. Té lloc a l’Oratori Sant Felip Neri de Vic i compta amb la ponència de **Xavier Baró**, professor de la Universitat Internacional de Catalunya.

Per als joves el bisbe Torras i Bages és encara avui actual perquè parla de temes que encara són importants per la societat. Per aquest motiu, la seva paraula pot “rejovenir l’Església”. I no només això. Per a Abel Miró, el bisbe Torras i Bages aporta una visió que “pot fer bé al nostre món”. I assegura: “El nostre món no va bé, precisament, perquè no fa el que diu Torras i Bages”.

I què diu Torras i Bages? Doncs la seva tesi expressa que Catalunya està construïda “sobre una base tomista”. És a dir, la identitat catalana, en les seves arrels, segueix els pensaments filosòfics i teològics de sant Tomàs d’Aquino. Per a Torras i Bages, el català “no és amic de les ambigüitats, sinó que és pràctic, real i clar”.

A més de parlar sobre els catalans, Torras i Bages també tracta temes universals que combinen amb els missatges del papa **Francesc**. Un exemple és la pastoral que fa el bisbe sobre l’ecologia en què afirma que “el contacte amb la naturalesa beneficia l’esperit”. “Ell fa una reivindicació del món agrícola en un moment en què encara no es parlava d’aquest tema”, diu Miró. En les seves pastorals, Torras i Bages també parla de la situació dels treballadors a les fàbriques, de la pobresa o la pau. Totes elles són “profundes, amenes i agradables de llegir” perquè a Torres i Bages “l’entenien tothom”.

El procés de beatificació del bisbe Torras i Bages comença l’any 1932. Al llarg dels anys el procés ha patit dificultats com l’esclat de la Guerra Civil, però als anys 90 la causa passa totes les fases necessàries per declarar venerable Josep Torras i Bages. El Dicasteri de les Causes

dels Sants aprova les virtuts heroiques gràcies a l’impuls final de **Valentí Miserachs**, postulator de la causa de beatificació. Ara, només falta un pas per aconseguir aquesta beatificació: un miracle. Abel Miró explica que la causa ha quedat “encallada” i que es necessita que algú pugui “provar un miracle”. Un pas difícil, reconeix, en “una societat tan secularitzada com és Catalunya”. Per aquest motiu, l’objectiu principal dels joves és donar a conèixer la figura de Torras i Bages. “Si la gent el coneix, es podrà encomanar al bisbe i demanar-li favors”, diu Miró.

També hi ha la possibilitat que el papa Francesc decideixi que no fa falta el miracle per beatificar el bisbe. Una decisió que només pot prendre el pontífex en casos extraordinaris i que Miró veu molt complicada. “No tenim contacte amb les altes esferes vaticanes i això dificulta que el Papa pugui conèixer Torras i Bages”, explica. Amb tot, està convençut que, si Francesc conegués l’exbisbe de Vic, s’entusiasmaria per la seva obra. “Hi ha molts problemes que preocupen al Papa que connecten amb l’obra de Torras i Bages”, hi afegeix.

Foto: Albert Hernández. ACN

“Si no cuidem la pagesia, la nostra terra no la cuidarà ningú”

La pagesia de Catalunya ha dit prou. I ho ha dit a través de la revolta pagesa que ha col·lapsat durant algunes jornades les principals vies de transport del país. Les reivindicacions són nombroses i han posat el focus en un sector, principalment dels entorns rurals, que exemplifica la cura d'una terra comuna que és la base i l'aliment del present i del futur. I si alguna institució social està present al món rural, a banda de la pagesia del país, aquesta és l'Església, a través de les parròquies i els seus rectors, diaques i laics compromesos. Hem preguntat a algunes persones d'Església que tenen presència al món rural sobre les reivindicacions de la pagesia i el paper que ha de jugar l'Església en aquest sector.

En **Sebastià Aupí** no va dubtar ni un moment dimarts en donar suport a la revolta pagesa. Ho va fer acompanyant els pagesos amb el tall de carretera que van fer a la N-II, a l'altura de Medinyà, d'on és el rector. Aupí explica que quan s'és mossèn a pagès el que descobreixes és que “hi ha moments que un ha de fer costat als altres, a camp tothom ajuda”. Dimarts, afirma, “va ser un d'aquests moments”. Moment de fer costat, d'ajudar davant d'unes reivindicacions socials “que encaixen amb el pensament de l'Església

sobre la justícia social i amb les paraules del Papa sobre la casa comuna que hem de cuidar entre tots". Aupí té una llarga trajectòria en el món rural com a rector. Nomenat rector de Cervià de Ter, Fellines, Medinyà, Orriols, Sant Julià de Ramis i Viladasens el 2011; de Vilafreser el 2016; de Flaçà, Sant Joan de Mollet i Sant Llorenç de les Arenes, el 2019; administrador parroquial de Galliners, Orfes, Parets, Sant Esteve de Guialbes, Sant Marçal de Quarantelles, Terradelles i Vilademuls, el 2022; i encarregat d'Olives, el 2022. Reconeix que "si no cuidem la pagesia, la ramaderia, l'agricultura, la nostra terra no la cuidarà ningú". I és per això que pensar que és important "sentir el clam de la pagesia, fer-lo nostre, i fer l'esforç que tots nosaltres podem tenir a l'abast per fer que la seva situació sigui més sostenible". Per a ell això passa, com a rector, per fer presència, "com ells fan presència i hi són en moltes altres circumstàncies de la vida de pagès i de la vida dels pobles on tots som importants, tots comptem i on tots formem comunitat".

La religiositat a muntanya

Una situació, la de fer comunitat en el món rural, que també coneix bé el diaca del bisbat

d'Urgell, **Josep Montoya**, que, junt amb la seva dona **Conxita Salvadó**, fa anys que estan al servei de parròquies rurals de diferents indrets del bisbat. Els anys que van estar a la Vall Fosca sí que van tenir una relació estreta amb els pagesos. "Eren parròquies molt rurals, la gent que venia a la parròquia eren tots pagesos i ramaders, i vivien una religiositat molt típica de muntanya, de compliment, però en el fons es va esdevenir per a nosaltres, la Conxita i jo, la possibilitat de veure l'Església com una comunitat seva, un lloc estimat".

A la Cerdanya, on han estat tres anys, el relleu i la pagesia és quasi inexistent, "anecdòtica". És una zona on han anat tancant explotacions. "La gent allà ha preferit vendre's el tros, que dona més diners, que fer pasturar vaques".

Dignificant el món rural al Moviment eclesial de Pobles i Comarques

Jaume Dantí també és bon coneixedor de la situació de la pagesia i del món rural. Ell és president del Moviment de Pobles i Comarques i afirma que en els pobles rurals la proximitat de l'Església a la vida quotidiana dels pagesos "és un fet en bona part de casos", compartint,

explica, "el patiment i la injustícia que pateix aquest sector de la societat, tal com ho han manifestat públicament alguns rectors o diaques que hi són presents".

Més que comunitat parroquial, explica, hi ha "comunitat de poble". D'altra banda, més enllà d'algun document de la Conferència Tarraco-nense, de fa prou temps, assenyalant la dignificació d'aquells i aquelles que tenen cura de preservar la terra, Dantí veu en el Papa Francesc la figura eclesial "que explícitament ha donat suport al dret de poder viure del treball de la terra i en l'obligació de protegir-la d'interessos espoliadors".

I a nivell eclesial a casa nostra no podem oblidar el Moviment de Cristians de Pobles i Comarques, que Dantí lidera actualment. Va néixer, recorda, "vinculat al neguit de la dignificació del món rural, en tot temps desprotegit davant d'altres interessos econòmics i dels responsables polítics". Actualment el moviment segueix denunciant la falta de suport i la desconsideració vers aquells que poden proveir d'aliments de qualitat a la resta de la societat.

L'escola Sagrat Cor de Barcelona anuncia el seu tancament per la manca de concert

Després de 84 anys oferint una educació de qualitat a les famílies del barri Fort Pienc de Barcelona, l'escola Sagrat Cor ha comunicat aquest dimecres el tancament de les etapes d'Infantil i Primària del centre pel pròxim setembre. La Secundària continuarà un curs més, d'acord amb el Consorci d'Educació de Catalunya i el Departament d'Educació. Des de la titularitat es lamenta haver hagut de prendre aquesta difícil decisió per les conseqüències que comporta i per haver de tancar "un projecte educatiu i una presència que ha acollit i educat tants alumnes de la ciutat".

COL·LEGI SAGRAT COR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

"A Vedruna volem acompanyar els alumnes adaptant-nos a cadascú"

Més de tres-centes persones s'han aplegat a l'escola Vedruna Escorial en el marc de la Jornada sobre trastorns del neurodesenvolupament i l'èxit escolar, convocada per la Fundació Vedruna Catalunya Educació. **Montserrat Espinalt**, presidenta de la fundació que agrupa les 37 escoles Vedruna de Catalunya, ha descrit l'Itinerari Psicopedagògic que comparteixen com a xarxa i n'ha explicat l'objectiu: "Volem acompanyar el creixement personal adaptant-nos a les capacitats i a les possibilitats de cadascú".

VEDRUNA | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

La Rebotiga n.108. Polítics cristians

Comentari de l'actualitat de la setmana amb els redactors i col·laboradors de Catalunya Religió. Comentem el cicle de xerrades sobre **polítics cristians** i altres notícies vinculades a aquest tema. Tertúlia amb els periodistes **Glòria Barrete**, **Roger Vilaclara** i **Jordi Llisterra**.

ESCOLTA
EL PODCAST

Pixabay.

Nou reflexions al voltant dels abusos i l'Església

Per diversos motius, en els últims anys he hagut d'estar en diversos diàlegs on s'ha parlat sobre els abusos a menors en el marc de l'Església Catòlica. També he conegut algun cas de prop. En aquest escrit intento fer serenament les meves reflexions, a partir de coses que he anat sentint (i patint) al llarg d'aquests anys, i compartir-les, sense més pretensions.

Abús. Començo amb la pròpia paraula abús. En les definicions que tinc a mà, agafa el significat genèric d'*ús indegut*. Però en el seu sentit clàssic, el verb abutor, d'on ve el participi *abusus*, té el sentit d'usar una cosa fins a esgotar-la, sigui perquè es consumeix, sigui perquè es destrueix. El *ius abutendi*, el dret a consumir o a destruir, forma part de la definició clàssica de la propietat. Poso aquesta referència clàssica perquè crec que ajuda a entendre el que viu la persona abusada. S'ha sentit com un article de consum, com una propietat d'un altre, i alguna cosa important en ell ha quedat malmesa, potser destruïda. En el terreny de l'afectivitat i de la sexualitat, tan íntimament connectat a la nostra necessitat d'estimar i de ser estimats, qualsevol ús o utilització de l'altre és per força un abús: converteix la persona en objecte i la

fereix, a vegades gravíssimament. Si això passa durant la infantesa o l'adolescència, la ferida pot tenir conseqüències en la pròpia constitució de la persona que està creixent.

La memòria del cos. Diu C.S. Lewis al seu llibre *Un dol observat*, on reflexiona sobre la mort de la seva esposa, que un dels llocs on se li va fer més patent l'absència va ser en el seu propi cos. Ho diu com una cosa que el va sorprendre, inesperada malgrat que, si s'hi pensa, resulta evident. El nostre cos és en certa manera el lloc dels nostres afectes, el lloc on es rep i s'expressa l'amor. I té una memòria. Aquesta expressió, *el cos té memòria*, la vaig sentir d'una terapeuta especialitzada en abús infantil. I és una realitat de la que no s'era conscient en altres èpoques. Pensant fer-li un bé, s'envoltava l'infant abusat de silenci, amb la idea que l'oblit deixaria sense efectes el mal sofert. Avui sabem que no és així, que la memòria del cos apareixerà en algun moment de la vida, per exemple en la vida íntima amb la parella, i aquella persona no tindrà eines per interpretar el que li està passant. Perquè la memòria del cos, com tota memòria, necessita convertir-se en paraula i en relat perquè hi puguem conviure. Però intueixo que no

tots els silencis del passat eren malintencionats. En més casos dels que imaginem, és possible que el *d'això millor que no en parlem* que ha fet tant de mal respongués a una ignorància benintencionada.

Defensar la institució. Aquest és el punt que més cou en el tema dels abusos a menors en l'Església Catòlica. Molts silencis i passivitats s'expliquen també perquè la defensa de la reputació de la institució va passar pel davant de la reparació de les víctimes i la protecció dels infants. Evidentment, per al catòlic en general, però molt especialment per al clergue o el religiós que viu en el celibat, parlar de l'Església com a institució sona massa fred. L'Església és la nostra família, alguna cosa molt més integrada en el que som que una *institució*. I també això explica en part aquest silenci. Però ara ens adonem que no hi ha amor autèntic allà on s'oculta la veritat i es permet que problemes greus es perpetuïn. Ho deia el responsable d'un orde religiós: *Va arribar un moment que em vaig adonar que no hi ha contradicció entre defensar la víctima i defensar la institució*. Quan poso al centre la víctima i li dono prioritat, faig també el millor per a la institució. M'atreviria a dir

que fins i tot és el millor per al propi abusador. També en les famílies, que és el lloc on es dona el percentatge més gran d'abusos infantils i on els silencis sovint són més espessos, caldria prendre consciència que callar no sempre és estimar. Posar al centre la víctima i la seva reparació és un deure que tenim cap a ella, però també és el millor des de la perspectiva del bé comú de tots.

Polítics i periodistes. Fa més de cent anys, el pare Miquel d'Esplugues, provincial dels caputxins, advertia els frares del perill de llegir només la premsa. Ho comparava amb una persona que s'alimentés només de cafè i altres excitants. La premsa té un ideal il·lustrat, de lloc d'opinió i de reflexió crítica (el famós *quart poder*), però una realitat molt abocada a despertar emocions i passions. I és en aquest escenari on el polític viu bona part de la seva vida. El relat sobre els abusos a menors en l'Església Catòlica ha estat, sens dubte, una autèntica mina tant per als uns com per als altres. Perquè tenen interès en el bé comú o en el bé de les víctimes? No seré jo qui ho negui, però a la primera sessió de la Comissió del Parlament de Catalunya sobre aquest tema, víctimes d'abusos que

aportaven el seu testimoni van haver de cridar l'atenció als diputats perquè deixessin de mirar els mòbils i els escoltessin... És casual que gairebé cada any apareguin notícies sobre abusos a menors a l'Església en portada en temps de preinscripcions escolars? Per què abusos comesos fa molts anys en ambients catòlics mereixen portades, amb la fotografia de les escoles o els clergues denunciats, i abusos actuals en centres públics sovint només breus o ni tant sols s'esmenta el nom del centre? Com és que el Parlament fa una Comissió per parlar específicament d'abusos en l'Església Catòlica, amb el que això comporta de descarada discriminació? Què diríem, per exemple, d'una Comissió sobre delinqüència juvenil només centrada en els immigrants? En els aspectes mediàtico-polítics d'aquest tema, es barregen moltes coses, i no totes són netes. D'altra banda, en aquests casos com en altres, els mitjans van ràpids a linxar la reputació d'una persona, i difícilment rectifiquen (o ho fan d'una manera gairebé invisible) si després es demostra la seva innocència.

Justícia restaurativa. El Sr. Josep Maria Tamarit és catedràtic de dret penal, i va ser cridat al Parlament per a parlar com a expert a la Comis-

sió sobre els abusos a l'Església. En el tema dels casos prescrits, que ja no poden anar per la via judicial, el Sr. Tamarit (com l'informe del Defensor del Poble) es posiciona en contra d'aixecar la prescripció, i a favor d'obrir altres processos de *justícia restaurativa*. El seu argument és que aconseguir tota la càrrega de prova que demana un judici després de molts anys dels fets és difícil, i el resultat per a les víctimes podria ser pitjor, ja que més sovint del que creuen el judici acabaria en una absolució. La proposta, doncs, és establir canals paral·lels que, un cop establerta la credibilitat del relat de la víctima, permetessin el seu reconeixement i reparació. Els casos prescrits són un dels punts delicats de tot el debat obert entorn dels abusos, ja que per als no prescrits hi ha la via judicial normal. Aquest camí, evidentment, té punts foscos. Disminuir tant la càrrega de prova és una bomba en la línia de flotació de la presumpció d'innocència, que en teoria és una de les grans fites del dret modern. Amb l'evidència mínima que a un jutge li permet dir que hi ha causa i obrir diligències, s'acabarà aquest "parajudici", amb la bona fama d'una persona saltada pels aires per sempre més. De totes maneres, és aquest el camí que estan seguint ja moltes institucions d'Església, i sembla el més raonable que

aquests procediments es vagin convertint en els habituals per als casos prescrits.

Victimes i legisladors? El Defensor del Poble, en el seu informe, ha volgut donar especial relleu a les veus de les víctimes. En els relats del que han viscut captem la profunditat del mal causat, i també els mecanismes dels agressors. Que la veu de les víctimes sigui reconeguda i se li doni crèdit és un dels punts importants del procés que s'està vivint. Molts han passat anys en el silenci a causa de la convicció que tenien que no serien creguts. Ara bé, són les víctimes les que han de dictar les decisions dels polítics? La temptació que pot tenir la víctima és la de confondre justícia i venjança. No ho critico, em sembla molt comprensible. Però quan algú reclama, per exemple, que es retirin els concerts a totes les escoles catòliques, crec que és obvi que no està parlant de justícia ni de res que se li assembli. A l'hora de governar i de legislar, les víctimes han de ser escoltades, però en el conjunt de moltes altres veus. Experts i víctimes difereixen, per exemple, en el tema de la prescripció. A qui cal fer cas? Una cosa és reconèixer una veu i donar credibilitat al que diu, una altra molt diferent és concedir-li una autoritat absoluta.

Números. Tots estem d'acord que una sola víctima d'abusos ja és massa. Però també és evident que quan es parla amb tanta insistència d'abusos en l'Església és perquè es suggereix que el número podria ser molt elevat. De l'enquesta que apareix en l'informe del Defensor del Poble, la premsa va fer els seus càlculs i va parlar de quatre-cents mil (contra el criteri del propi Defensor del Poble, que en la mateixa roda de premsa advertia de les limitacions d'aquestes extrapolacions). Es fa difícil sostenir aquest número tan elevat, per diverses raons, a més dels dubtes metodològics que han explicat alguns experts en demoscòpia. La primera és que caldria que un percentatge elevadíssim de sacerdots haguessin comès abusos perquè fos real (o que una minoria hagués tingut números de víctimes absolutament inversemblants). La segona és que portem més de vint anys de bombardeig mediàtic sobre aquest tema, amb campanyes molt intenses com la del diari El País, i no han aparegut en tot Espanya més de dues mil persones que efectivament han dit que havien estat abusades, i incloent sota el concepte abús situacions molt diferents. Els mateixos que van fer l'enquesta han desautoritzat aquests números. Però heu vist

algun mitjà que s'hagi desdit dels titulars que els hi van dedicar?

Impunitat. Recullo aquí una reflexió de la meva cunyada. En altre temps, l'educació estava en bona part en mans d'institucions d'Església. Potser es pot pensar que persones amb una propensió malsana a estar amb nens s'acostessin a la vida religiosa o sacerdotal. A dia d'avui, a les escoles catòliques, la majoria del professorat, i sovint també els directius, són seglars. Avui la persona que sentís aquest tipus d'atracció malsana possiblement trobaria la vida religiosa sense alicient. Fins aquí la meva cunyada. Jo m'atreviria a dir que si a dia d'avui uns pares busquen una escola amb un entorn segur per als seus fills faran bé d'anar a una escola catòlica. Moltes són líders en programes de prevenció i detecció d'abusos, i la sensació d'impunitat que poguessin tenir en temps ara ja força llunyans ha estat substituïda per la sensació d'estar sota els focus constantment. Per grat o per força, són els primers que han afrontat a fons aquesta xacra social. Si jo a dia d'avui volgués dirigir el focus cap a espais d'impunitat, caldria buscar-los allà on hi ha poder i on les persones es poden sentir protegides

facin el que facin. Amb tota certesa, aquests espais, en l'àmbit de l'educació, no són avui dia les escoles catòliques. S'atreviria la premsa, tan dependent de propagandes oficials i subvencions per al seu sosteniment, a buscar on poden ser avui aquests espais? Disparar contra l'Església és gratuït i sempre queda bé. Però quan depens per al teu sosteniment de subvencions i propagandes estatals, has de pensar molt bé on poses el nas.

La fe malmesa. Tenen algun element específic els abusos a l'interior de l'Església respecte els que es donen en altres ambients? Parlant amb un home, avui ja ancià, que va ser víctima d'abusos per part d'un sacerdot quan era infant, em va frapar aquest comentari: "Jo de nen creia en Déu i en la Mare de Déu. Però els meus fills ni tan sols els vaig portar a fer la Primera Comunió". Ho deia amb sentiment. Amb la perspectiva dels anys, sentia com una pèrdua que els seus fills no haguessin fet la Primera Comunió. I d'aquesta pèrdua en feia responsable, amb raó, aquell sacerdot de la seva infantesa. Quan els abusos passen a dintre de l'Església, entre les coses que es malmeten o es destrueixen hi pot haver la fe d'aquell infant o adolescent. I per

això, per més que sigui cert que s'està donant en aquest afer un tracte discriminatori a l'Església, crec que tenim un deure de no excusar-nos en això i reparar, en la mesura del possible, el mal causat. Perquè altres institucions només responen davant jutges humans o davant dels periodistes. Però a nosaltres ens toca respondre davant de Déu per cada una de les ànimes que ens han estat confiades.

Quedarien, evidentment, encara força temes al voltant dels abusos i l'Església. Jo vaig viure

de prop el cas d'un sacerdot que va ser acusat falsament. Hi va morir. I també he pogut parlar directament amb algunes víctimes d'abusos, tant de l'àmbit de l'Església com de l'àmbit familiar, i he entès que sovint aquests records es desperten anys més tard, a vegades ja en la vellesa, quan les responsabilitats que durant la vida adulta havien mantingut aquests records a ratlla ja s'han deixat i la memòria de la infantesa torna a agafar força. Hi hauria també el tema de la relació entre abusos i celibat, del qual em limito a dir que la majoria d'abusa-

dors ho fan en l'àmbit familiar i, per tant, són persones que se suposa que no viuen en el celibat. Afegeixo que jo parlaria de dificultats amb el celibat en el sacerdot que tingués relacions amb una persona adulta. L'àmbit dels abusos és un altre, molt relacionat (em sembla a mi) amb una necessitat d'afirmar-se sobre l'altre. Dit tot això, aquí deixo aquestes reflexions, que s'han anat gestant al llarg dels últims anys. Espero que puguin ser útils.

EDUARD REY -CR | [LLEGIR AL WEB](#)

**Voleu rebre per WhatsApp
les notícies imprescindibles de cada setmana?
Apunteu-vos a la llista informativa
de Catalunya Religió!**

**Com? Guardeu el número 693 715 339 a la llibreta
de contactes com a 'Llista Catalunya Religió'.
I envieu-hi un missatge de WhatsApp
que digui ALTA i el vostre nom.**

“Montserrat mai ens hem negat a pagar una indemnització justa”

El prior de l'abadia de Montserrat, **Bernat Juliol**, ha **comparegut** aquest dilluns 5 de febrer a la Comissió d'Investigació sobre la Pederàstia a l'Església del Parlament on ha exposat tot el recorregut que ha fet l'Abadia per investigar i intentar reparar els casos que s'han conegut d'abusos a menors.

En la compareixença també se li ha preguntat pel cas de **Miguel Àngel Hurtado** que aquest mateix dilluns ha **denunciat** a diversos mitjans de comunicació que Montserrat no acceptava pagar els 150.000 que els hi reclama per la via civil.

En el Parlament el pare Juliol no ha volgut parlar directament del litigi amb Hurtado: “És un cas que està sota l'acció judicial i per respecte als drets de tots no en puc parlar”. Però indirectament hi ha fet referència quan ha explicat que l'Abadia “no ens hem negat mai a pagar una indemnització sempre que sigui justa”. I ha donat a entendre que ha d'estar relacionada amb les despeses o perjudicis que hagi causat la situació d'abús i per “superar la situació”, fet que no concordaria amb la demanda econòmica d'Hurtado.

També ha recordat que l'única vegada que l'Abadia va rebre una petició per pagar el cost d'una teràpia psicològica a una víctima, s'hi va respondre afirmativament. I que l'abat de Montserrat ha rebut totes les víctimes que ho han demanat.

També ha explicat que en el procés d'investigació i d'atenció a les víctimes, que va fer una **comissió independent** el 2019, no hi va haver cap demanada en aquest sentit. Hurtado és l'única víctima que té obert un procés civil amb Montserrat i que liderar una campanya mediàtica per la no prescripció dels abusos a menors.

"EN EL CAMÍ PERQUÈ NO HI HAGI ABUSOS A MENORS, A MONTSERRAT ENS HI TROBARAN SEMPRE"

"Demanam perdó, hem demanat perdó i demanarem perdó totes les vegades que calgui", ha assegurat Juliol. I també ha insistit en que "no podem canviar el passat, però podem treballar perquè no torni a passar". Tant al principi com al final de la compareixença ha afirmat que "en

el camí perquè no hi hagi abusos a menors, a Montserrat ens hi trobaran sempre".

En aquest sentit, el prior ha explicat alguns trets del protocol que afecta a totes les activitats de l'abadia i que, per exemple, inclou la formació permanent als escolans. El protocol, que ha lliurat al Parlament, es va elaborar amb els especialistes de la Universitat de Barcelona i de l'Hospital de Sant Joan de Déu. També ha destacat el treball conjunt en l'àmbit de prevenció que s'ha fet des de la Conferència Episcopal Espanyola, la Confederació Espanyola de Religiosos i, especialment amb la Unió de religiosos de Catalunya amb diverses reunions de coordinació, per compartir recursos i les trobades de formació amb la resta de congregacions religioses.

Finalment, ha constatat que l'Església és conscient que "hi ha hagut molts casos, però també cal ser conscients que no només és un problema de l'Església, és un problema de tota la societat". "No ens quedem amb l'Església, afrontem el problema en l'àmbit de tota la societat", ha conclòs.

Les intervencions dels quatre grups parlamentaris presents a la comissió -PSC, ERC, Junts

i Comuns- han agraït la presència de l'Abadia i només han demanat explicacions sobre les declaracions d'Hurtado que ha fet coincidint amb el dia de la compareixença de Montserrat al Parlament. També han aprofitat per lamentar la no compareixença dels responsables diocesans. Aquests dilluns estaven citats la delegada diocesana de Protecció de Menors i Adults Vulnerables del bisbat de Solsona, Clara Carbonell, i el secretari canceller del bisbat de Vic, David Gómez, que han declinat assistir-hi com van fer els representants dels arquebisbats de Barcelona i Tarragona la setmana passada.

Un cas reconegut per la Unió de Comunitats Islàmiques de Catalunya

D'altra banda, en la mateixa sessió de dilluns a la tarda ha comparegut Mohamed el Ghaidouni, president de la Unió de Comunitats Islàmiques de Catalunya. El Ghaidouni ha fet una exposició mostrant el seu rebuig "a un delictes que han d'afrontar totes les institucions i també les religioses". I ha destacat que "la responsabilitat ètica i moral" de les institucions religioses les ha de fer extremar les mesures de condemna, prevenció, formació i col·laboració amb les autoritats civils.

Les diputades membres de la comissió han admès el seu desconeixement sobre l'afectació dels abusos en la comunitat musulmana i han preguntat sobre els protocols concrets i les persones responsables de vetllar per la protecció dels infants. El president de la Unió de Comunitats Islàmiques de Catalunya ha explicat que "cada lloc de culte és una entitat independent", que la seva entitat "no té el dret a intervenir-hi"

i que això fa difícil controlar quina formació o coneixement tenen els responsables d'aquestes comunitats. També ha assegurat que en les classes de llengua i cultura àrab que gestionen des de la Unió de Comunitats Islàmiques "no tenim espais de risc".

Mohamed el Ghaidouni ha explicat que només coneixen un cas d'abusos a Catalunya que hagi

afectat un oratori o comunitat musulmana i que precisament va ser denunciat per la mateixa comunitat amb el suport de la seva entitat. I ha posat com a exemple que la prevenció dels abusos s'ha tractat en reunions habituals de les comunitats que formen la Unió de Comunitats Islàmiques de Catalunya.

CR | [LLEGIR AL WEB](#)

Fotografia: Vaga de fam per Palestina.

Una vintena d'entitats d'Església donen suport a la vaga de fam per la pau a Palestina

En un comunicat fet públic aquest dijous, una vintena d'entitats cristianes, entre elles la Fundació Catalunya Religió, donen suport a **Llum Mascaray, Martí Olivella i Gabriela Serra, els activistes que des de fa una setmana es troben en vaga de fam**. Els militants que viuen amb la comunitat de jesuïtes del carrer Palau de Barcelona exigeixen la pau a Palestina i la fi del comerç d'armes.

Com a entitats cristianes, diuen, es fan seves les paraules del papa **Francesc** quan demana que "les diferències es resolguin amb el diàleg i la negociació i no amb una muntanya de morts". "Recordem que en aquest conflicte han estat assassinades ja milers de persones, moltes d'elles nenes i nens", diu el comunicat que signen les entitats.

Tots els signants del comunicat es comprometen a "difondre i seguir les propostes dels companys activistes". "Per aturar la guerra, no ens quedem a casa", hi afegeixen. Asseguren que la pau es prepara "amb política per al bé comú, amb diplomàcia governamental i amb fermesa contra les infraccions del dret internacional". "I, sobretot, entenent que tots som persones", diuen.

Una vintena d'entitats de diversos àmbits

Els signants del comunicat són l'Acció Catòlica Obrera (ACO); l'Associació José Ramón Zudaire, el Capítol de Barcelona de la Fundació Vaticana Centesimus Annus pro Pontifice, Cristianisme i Justícia; el Centre Passatge-Fundació Viarany; la Comunitat Espai per la Unitat; les Comunitats Vedruna Catalunya; Cristianisme Segle XXI; la Coordinadora de dones creients Alcem la Veu; *El Pregó*, publicació eclesial d'informació i opinió; la Federació de Cristians de Catalunya; la Fundació Joan Maragall; la Fundació Pere Tarrés; la Germandat Obrera d'Acció Catòlica (GOAC); el Grup Sant Jordi de Defensa i Promoció dels Drets Humans; Junts-Sindicat de Docents de Religió de Primària i Secundària de Catalunya (JUNTS-SDRC); Justícia i Pau de Barcelona; el

Moviment de Professionals Catòlics de Barcelona (MPCB); la parròquia Santa Anna-Hospital de Campanya; i la Fundació Catalunya Religió.

Un exercici per sumar accions de pau

Precisament aquest dijous es compleix una setmana que els tres militants de moviments pacifistes van començar una vaga de fam per exigir posar "fi al genocidi a Palestina".

En específic, l'objectiu, van explicar dijous passat, és pressionar per trencar les relacions de comerç d'armes amb Israel i pressionar al govern català i espanyol que doni suport a la denúncia de Sud-àfrica contra Israel davant la Cort Internacional de Justícia de l'ONU sobre el genocidi de Gaza.

Els tres activistes viuen des de llavors a la comunitat jesuïta del carrer Palau de Barcelona i estan atesos per un equip mèdic durant la seva vaga. "Passar una mica de gana no és comparable en absolut amb la gana de pau que passa la nostra gent a Israel i Palestina", deia **Gabriela Serra** abans de començar la vaga. "El nostre és un exercici de sumar a les accions de pau i mobilitzar a la gent a participar en elles", ha afegit.

Els caputxins de Sarrià organitzen unes xerrades amb cristians implicats en política

Els Caputxins de Sarrià reprenen la formació d'adults i ho fan amb un cicle de xerrades titulat '**Experiències de fe cristiana i compromís polític**'. Durant sis sessions diferents comptaran amb la xerrada d'un testimoni cristià implicat en la política. La primera d'aquestes jornades ha tingut lloc aquest dijous 8 de febrer amb **Víctor Cullell**, antic secretari general del Govern de la Generalitat i actual membre del patronat de la Fundació Catalunya Religió.

CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Què se celebra per Dijous Gras?

Dia de truites, botifarres d'ou i coca de llardons. Aquest 8 de febrer s'ha celebrat Dijous Gras, el tret de sortida a la festivitat de Carnaval. Una tradició molt lligada a la festa, però també al catolicisme. El Dijous Gras se celebra sempre el dijous anterior al Dimecres de Cendra, dada important per entendre la tradició de la festa de la carn i els ous. El Dimecres de Cendra marca l'inici de la Quaresma que és el temps de preparació i reflexió dels cristians per la Setmana Santa. Durant els quaranta dies de la Quaresma, a l'edat mitjana, els cristians s'abstienien de menjar carn i ous.

CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Sant Joan de Déu inaugura la nova seu de la Fundació Germà Tomàs Canet a Lleida

La **Fundació Germà Tomàs Canet** ha inaugurat oficialment la seva nova seu a la ciutat de Lleida, el divendres 26 de gener. A l'acte han assistit de més de quaranta persones, entre professionals de l'Orde Hospitalari i d'altres entitats afins. La cerimònia inaugural ha comptat amb la participació del responsable de l'àrea Social de Sant Joan de Déu Espanya i president de la Fundació Germà Tomàs Canet, **Salvador Maneu**; del director territorial de Sant Joan de Déu, **Emili Bargalló**; i de la directora de la Fundació Germà Tomàs Canet, **Anna M. Prats**.

SJD | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

La festa de Santa Eulàlia en una exposició

“És santa Eulàlia que plora” diuen els barcelonins quan plou per les festes de la Mercè. Potser santa Eulàlia no plora tant perquè amb el pas dels anys s’hi ha anat acostumant, però probablement també perquè hi ha un reduïent de barcelonins que sortosament no l’han oblidat ni han volgut fer-ho. Enguany, la festa major d’hivern de la ciutat, que té lloc pels volts del 12 de febrer, és recordada en una singular exposició que fins al 3 de març ocuparà la sala d’actes de la **Casa dels Entremesos**, i que ha estat inaugurada aquesta setmana.

A l’exposició ‘**Pel febrer, Santa Eulàlia**’ s’hi mostren els programes i cartells de bona part de les edicions de la festa que s’han succeït des de 1983, quan la celebració va començar a agafar una nova empenta gràcies a entitats geganteres de Ciutat Vella, que van sortir en cercavila un 12 de febrer, iniciant així a la recuperació als carrers d’una festa que havia anat davallant inexorablement.

Ho recorda bé **Xavier Cordoní**, un dels impulsors de la recuperació: “Aquell any, quan vam sortir amb els gegants queia aigüaneu, i a la tarda va nevar. Era el 12 de febrer de 1983, un dis-

sabte. A la tarda va nevar com el dia de la mort de santa Eulàlia, que crucificada nua, la neu li va tapar el cos”.

L'exposició recull objectes, cartells, programes de la festa així com llibres, auques i un documental-entrevista als seus impulsors, entre altres objectes i publicacions. Comissariada per **Montserrat Garrich, Agnès Bartolomé i Laura Anton**, l'exposició pot visitar-se lliurement i de manera gratuïta. La visita permet als barcelonins endinsar-se als més de 40 anys d'aquesta

empenta renovada que fa que cada mes de febrer la ciutat comtal recordi la seva copatrona amb l'orgull barceloní que li aporta la seva cultura més genuïna inundant els carrers.

La festa major d'hivern de la ciutat és una realitat també gràcies a un conjunt d'entitats de cultura popular de Ciutat Vella, que aixoplugades a l'activa Casa dels Entremesos, fan possible **una autèntica celebració barcelonina**, i per tant genuïnament catalana amb el suport de l'Ajuntament.

El mató i la visita a les Clarisses de Pedralbes

Cada 12 de febrer, el consistori barceloní compleix el vot de visitar la comunitat de clarisses de Pedralbes, visita que les monges corresponen amb un tast al refetor del famós Mató fet amb una recepta que les abadesses d'aquest cenobi s'han anat transmetent successivament. Dilluns se celebraran els **actes religiosos principals**, es podrà visitar la cripta de santa Eulàlia a la Catedral de Barcelona, s'hi farà la missa a les 19:15 h. Les festes acabaran amb una ballada de sardanes a les 18:30 h a la plaça de Sant Jaume amb la cobla Sant Jordi - Ciutat de Barcelona i la cercavila de les Laies, les gegantes de Ciutat Vella.

La capella, situada al carrer de la Baixada de Santa Eulàlia, llueix des de fa dies engalanada a l'espera dels fidels que s'hi acostin. I qui s'atansi al claustre de la Catedral, farà bé de saludar les 13 oques. El nombre que ens recorda tot l'any la tendra edat de la mort d'aquella jove sarrianenca que esdevindria patrona de la ciutat, Eulàlia.

Un llibre recull i analitza les pintures gòtiques de la parròquia del Bruc

“El patrimoni no s’entén ni té sentit sense explicar-lo ni divulgar-lo”. Amb aquesta afirmació iniciava la historiadora local del Bruc, **Gemma Estrada**, la presentació aquest diumenge 4 de febrer del llibre *Les pintures murals gòtiques de l'església de Santa Maria del Bruc i la seva restauració*. Una obra coral, amb cinc autors i autores, que valora el conjunt mural gòtic de la parròquia i, sobretot, el seu procés de recuperació i restauració. El llibre, el vuitè volum de la col·lecció local del Bruc, està editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

L'obra té cinc capítols que detallen i analitzen el conjunt pictòric, de finals del segle XIII, que ha passat per nombrosos processos de restauració. L'any 1958 el rector d'aquell moment, **Jaume Torrent**, descobreix el conjunt, amagat sota capes de calç i pintures. L'any 2018 s'inicia la restauració del conjunt coral, que finalitza l'any 2020, en ple confinament per Covid-19. Un procés de descoberta i conservació, s'ha explicat durant la presentació a l'església del Bruc, que també va comportar ser-ne conscients, anys enrere, del veritable estil de les pintures de l'edifici romànic. Va ser durant un treball de carrera d'Història de l'Art de la Gemma Estrada,

una de les autores del llibre, quan el seu professor va descobrir que les pintures eren gòtiques i no romàniques. “Aquell treball i aquella descoberta són els precursors d’aquest llibre”, ha reconegut Estrada.

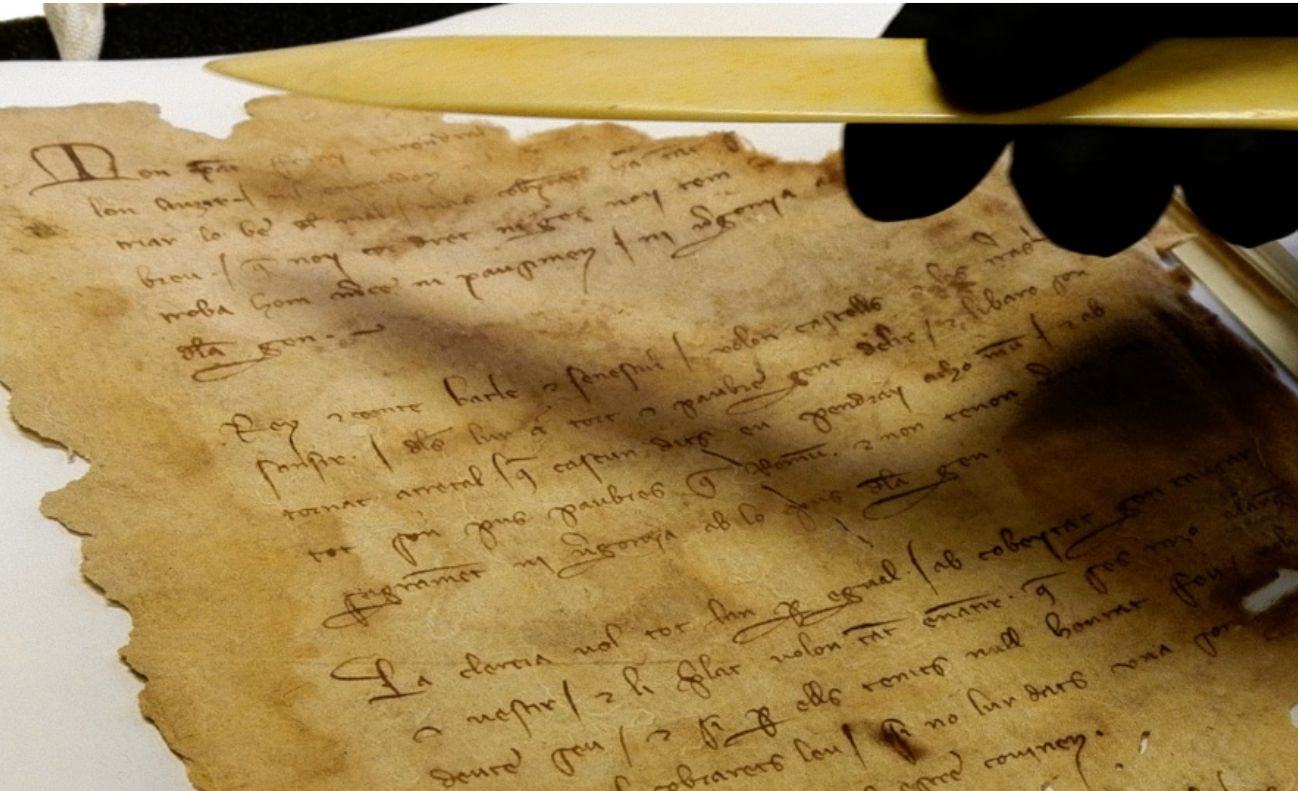
El professor, actual catedràtic d’història de l’art a la Universitat de Barcelona, **Antoni José Pitarch**, ha afirmat en la presentació que durant

molts anys a Catalunya “hem pensat que el gòtic no és tan de casa bona i que nosaltres som més romànics”. Gran error. Aquest menysteniment de l’estil gòtic “no ens ha deixat veure tot el ric patrimoni del nostre país”, ha recordat. Sovint, ha confessat, “fa de maldir que una cosa no és tan antiga com el romànic”. Els edificis, ha afirmat, “tenen dues pells, les de fora i les de dins, i no tenen per què ser del mateix temps”.

La parròquia del Bruc és del segle XI, però les pintures són del segle XIII.

El llibre, al voltant dels cinc capítols, expressa com són, què són i què s’ha de fer amb les pintures gòtiques de la parròquia del Bruc. El primer capítol, a càrrec de Gemma Estrada, dona les claus per entendre l’edifici i el seu context; el segon capítol, escrit per **Montserrat Pagès**, parla de la iconografia de les pintures i li dona sentit. “Les pintures gòtiques del Bruc compten amb una representació teofànica, pròpia del romànic, i alhora amb una visió epifànica, pròpia del gòtic”, ha explicat Pitarch.

El tercer capítol explica la conservació de les pintures gòtiques a Catalunya i ha anat a càrrec de **Pere Rovira**. El quart capítol, escrit per **Rosa M. Gasol**, analitza les tècniques murals pròpies del gòtic català, i el cinquè capítol, a càrrec del restaurador en cap, **Voravit Roonthiva**, expressen els pensaments i meditacions del restaurador durant tot el procés de treball. Un gran compendi ha detallat Pitarch, “per començar a valorar les pintures del Bruc”.

La Catedral de Barcelona descobreix part d'un cançoner trobadoresc del segle XIV als seus arxius

L'Arxiu de la Catedral de Barcelona ha descobert un important fragment de cançoner trobadoresc de la primera meitat del segle XIV entre els seus arxius. El fragment, format per 13 fulls amb 17 poemes, suposa la descoberta més rellevant d'un manuscrit medieval amb poesia dels trobadors dels darrers 100 anys.

L'investigador de la Universitat de Girona (UdG), **Sadurní Martí**, ha informat que és una descoberta "realment excepcional". Encara que el document es trobi en mal estat, per haver-se mullat molt durant els segles i els "inevitables" cucs del paper, l'ha definit com "el fragment medieval més important que s'ha trobat en els últims 100 anys". Les disset peces del cançoner són conegudes, però, segons Martí, reflecteixen el que estava passant a Catalunya la primera meitat del segle XIV en l'àmbit trobadoresc.

La professora de literatura medieval de la UdG i, també, investigadora, **Miriam Cabré**, ha afegit que la troballa és important perquè hi ha pocs testimonis manuscrits. Al llarg del segle XX, s'havien trobat 20 fragments de poesia de trobadors, però eren còpies d'erudits posteriors o fragments originals molt petits.

La poesia catalana medieval és la poesia dels trobadors, ha contextualitzat Cabré. “Els trobadors són una part molt important de la cultura catalana i de la cultura europea i qualsevol testimoni de com va ser la seva vida és important”, ha subratllat. Els trobadors són els primers poetes laics en una llengua vernacle i la seva obra reflecteix la cultura dels poderosos. “Difonen l’amor, les qualitats que han de tenir les persones cortesanes, però té un component polític molt important”, ha assenyalat.

Escrit per una mà catalana

Els investigadors han observat que hi ha una manera de copiar poesia pròpia de Catalunya. En el territori es copiava a ralla tirada i no en dues columnes, com a la resta d’Europa. Trobem un cançoner menys luxós, sense iconografies i per un ús més funcional. “Potser ens pot ajudar a explicar perquè els cançoners catalans estan copiats de la mateixa forma”, ha puntualitzat Cabré.

En el cançoner, hi ha poemes de quatre autors. La majoria de les peces són de Peire Cardenal, un poeta conegut per fer poesia anticlerical, crítica amb el clergat pel poder que havien adquirit. Sorgeix en un context quan els trobadors estan component la poesia en les corts laiques. De vegades se’l defineix com un trobador moral, però la professora Cabré la defineix com “una poesia satírica amb una connotació política”.

“La Catedral de Barcelona té esperit de centre de recerca”

El responsable de Patrimoni de la Catedral, Robert Baró, ha contextualitzat que l’arxiu té més de 2 km lineals de documentació, només de pergamins n’hi ha més de 40.000. Degut a les seves dimensions, “mai s’acaba d’endreçar totalment”. Baró ha explicat que van “per sèries, per zones de l’arxiu i sovint donen sorpreses”. Aquesta que és tan crítica amb el clergat del moment no és normal que estigui a la Cate-

dral i s’ha d’investigar com ha arribat a l’arxiu de la institució.

Aquest document s’ha trobat en un fons que s’anomena “miscel·lània”, amb documents que han arribat a la Catedral de manera molt aleatòria i moltes vegades no se sap ben bé com els tenim, però fa segles que hi són. Inventariant aquesta documentació es va poder identificar aquesta peça i es va establir, posar-la en situació de conservació millor del que estava, i contactar amb especialistes que estudiïn el seu contingut i amb el Centre de Restauració de Béns mobles de Catalunya per poder fer el tractament físic del paper. Baró ha conclòs dient que “la Catedral de Barcelona té esperit de centre de recerca i ho posem en mans de qui en sap més”.

Il·lustració persa que representa l'Ascensió de Mahoma al Cel.

Què és la Lailat Al-Isra i Al-Miraj?

La commemoració de la Lailat Al-Isra i Al-Miraj, també coneguda com la Nit del Viatge Nocturn o la Nit de l'Ascens, és un dels dies assenyalats per l'islam. Es recorda l'ascensió del profeta **Mohammad** al cel. Segons la tradició islàmica, aquest fet va tenir lloc la nit del 27 de Rajab. Enguany, es correspon amb la nit d'aquest dimecres a dijous, del 7 al 8 de febrer.

Durant aquesta nit, l'arcàngel Gabriel va conduir Mohammad, de nit, des de la Meca a la mesquita de l'Aqsa de Jerusalem. Allà, segons diuen, va fer d'imam dirigint una oració amb altres profetes i després va ascendir pel cel, passant pels diferents nivells dels set cels, on va tenir trobades amb diversos profetes. Finalment va arribar a la presència d'Al·là. "Durant aquest viatge, se li van revelar a Mohammad l'obligació de fer les cinc oracions del dia i també va observar situacions de goig en el paradís i turments dels castics a l'infern", explica **Mohammed Halhouli**, secretari general de l'associació cultural religiosa [Associació Consell Islàmic Cultural de Catalunya](#).

Aquesta commemoració és considerada una ocasió espiritual i una oportunitat per als mu-

sulmans de reflexionar sobre la importància de la fe i la relació amb Al·là. “Es poden realitzar lectures, conferències que estiguin relacionades amb el miraculós viatge nocturn i la miraculosa ascensió de Mohammad”, descriu Halhoul.

LA MANERA DE VIURE LA LAILAT AL-ISRA I AL-MIRAJ VARIA ENTRE LES DIFERENTS COMUNITATS MUSULMANES I LES DIFERENTS REGIONS

Sovint, també es coordinen xerrades i altres propostes educatives per a aprofundir en el sig-

nificat d'aquest miracle i de les revelacions que el profeta va tenir aquella nit. “Aquesta commemoració és també un moment de recordar la importància per als musulmans de la mesquita Al-Aqsa en Jerusalem, i que va ser durant els primers temps de l'Islam la primera Qibla on es van dirigir per fer les seves oracions diàries, que amb el temps es va substituir per la Meca, a Aràbia”, afirma Halhoul.

És importat destacar que la manera de viure la Lailat Al-Isra i Al-Miraj varia entre les diferents comunitats musulmanes i les diferents regions, ja que no hi ha una pràctica uniforme que se segueixi a escala mundial. En alguns indrets, inclòs, es poden veure llums i decoracions especials als carrers o en les cases.

“A Barcelona, només es fa commemoració d'aquesta vivència del profeta Muhammad, la Pau i benediccions d'Alah seguin amb ell, en algunes mesquites amb taules rodones o conferències”, assenyala Halhoul.

També, hi ha famílies i comunitats que es reuneixen i comparteixen menjars especials entre els membres de la comunitat. Es preparen àpats festius com: plats a base de carn, arròs i llegums; a més a més de dolços i postres tradicionals. Sempre, tenint present la importància de la moderació i la gratitud que és característica de la Lailat Al-Isra i Al-Miraj.

LUCIA MONTOBBIO -CR | [LLEGIR AL WEB](#)

Fotografia: Murs pintats de la Catedral Ortodoxa de Sant Sava (París)

Sant Sava, una memòria que perdura al llarg dels segles

**MARIA ROSA OCAÑA
A NADIEZHDA**

El 27 de gener s'ha commemorat la Festivitat de Sant Sava, primer arquebisbe de Sèrbia. La Catedral Ortodoxa de Sant Sava, que es troba a París, actualment és un Temple, que en el seu interior té un valor extraordinari, amb una iconografia realment esplèndida, realitzada per experts iconògrafs vinguts dels Balcans.

Aquest cap de setmana els fidels preparaven amb entusiasme la seva festivitat. Vàrem tenir l'oportunitat de poder compartir amb ells l'esdeveniment. Primerament, les famílies portaven les seves "kolibas" (pastís) que el sacerdot bene-

ïa amb pregàries pels seus difunts estimats (normalment efectuen aquesta celebració, quan és l'aniversari de la seva "dormició", traspàs). I les espelmes que oferien anaven il·luminant el recinte. El temple s'anava omplint i arribada l'hora varen començar els cants litúrgics de la Divina Litúrgia de Sant **Crisostom**. El poble, participava, escoltant amb atenció, però cantant en el seu interior i dempeus en silenci, atents a les paraules cantades pel cor, sacerdots i diaques.

Tot aquest sentiment ens fa sentir la necessitat de conèixer, ¿qui fou Sant Sava? Tan estimat

per tots ells, i per això consultem el llibre “El Pròleg d’Ohrid” de Sant **Nikolai Vélimirovitch** i rescatem la seva biografia:

“Sant Sava, fou el primer arquebisbe de Sèrbia. Va néixer el 1169 i era fill d’**Esteve Némanja**, el Gran Visir de Sèrbia i era príncep. Des de la seva joventut anhelava la vida espiritual, per la qual cosa va fugir a la Santa Muntanya (Muntanya Athos, Grècia), on es va fer monjo i amb inusual zel vivia segons la regla ascètica.

Némanja, el seu pare, va seguir l’exemple del seu fill i es va retirar a la Santa Muntanya, on es va fer monjo amb el nom de Simeó. Sava va obtenir de l’Emperador i del Patriarca bizantins, la independència de l’Església Sèrbia i es va convertir en el primer arquebisbe de Sèrbia.

Juntament amb el seu pare, va construir el monestir de Hilandar (a la Muntanya Athos), i després d’aquest, molts altres monestirs, esglésies i escoles per totes les terres sèrbies. En dues ocasions va viatjar com a pelegrí als sants llocs a la Terra Santa. Va aconseguir que els seus germans fessin les paus, després d’estar distanciats a causa d’una lluita de poder, i va aconseguir també la pau entre els serbis i els veïns. En fun-

dar l’Església Sèrbia, va fundar també la cultura i estat serbi. Va portar pau a tots els pobles dels Balcans i va treballar per al bé de tots, per la qual cosa era estimat i venerat per tots els que allà vivien. Li va donar al poble serbi una ànima cristiana, la qual va fer que el poble sobrevivís a la caiguda de l’estat serbi (el 1389 després de la Batalla de Kosovo). Sava va morir a Ternovo (Bulgària) el 12 de gener de 1236, en temps del rei **Asen**.

El rei **Vladislav** va traslladar el seu cos al Monestir de Mileševo (Sèrbia), d’on Sinan Pasha va remoure les relíquies de Sant Sava per cremar-les al turó de Vracar a Belgrad el 27 d’abril de 1595 (sobre aquest turó el poble serbi, complint amb la promesa que havia fet segles enre, va construir la Catedral de Sant Sava, el temple de majors dimensions als Balcans i un dels temples ortodoxos més grans del món.

Amb respecte, enmig del poble, participem de la seva joia i escoltem amb admiració les veus dels nens i nenes que s’han preparat per cantar les lloances al seu sant estimat: Una tradició que perdura al llarg dels segles.

L'Església caldea de Bèlgica fa història amb l'ordenació d'un home casat

DT, 06/02/2024 | LA VANGUARDIA

Els bisbes de Sud-àfrica: "Aplicarem amb prudència les indicacions de la Fiduccia Supplicans"

DT, 06/02/2024 | VATICAN NEWS

Brasil, el país del món amb més temples que escoles i hospitals

DC, 07/02/2024 | EL PAÍS

La Conferència Episcopal convida persones que no marquen la creu de l'Església a la renda a un viatge per conèixer la seva tasca

DC, 07/02/2024 | LA VANGUARDIA

Un monjo de Montserrat i una agent dels Mossos d'Esquadra, protagonistes del Premi Josep Pla

DC, 07/02/2024 | REGIÓ 7

El Centre Catòlics d'Olot ofereix el seu fons documental a l'Arxiu Comarcal de la Garrotxa

DJ, 08/02/2024 | NACIÓ DIGITAL

Els exconsellers Vila i Puig aniran a judici per no haver lliurat les obres de Sixena

DV, 09/02/2024 | 3/24

Clara Arbués, nova directora del Museu de Lleida: "Després d'anys resistint l'embat amb Aragó, ara toca lluir-se"

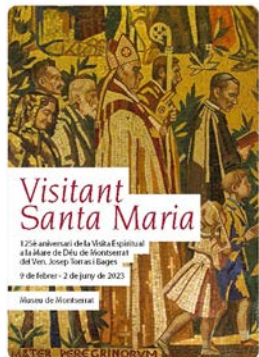
DV, 09/02/2024 | EL PUNT AVUI

30 | LA SETMANA A LES XARXES

Abadia de Montserrat
@montserratinfo

Des de demà, 9 de febrer i fins el 2 de juny, exposició «Visitant Santa Maria, 125è aniversari de la Visita Espiritual a la Mare de Déu de Montserrat del Ven. Josep Torres i Bages»

#Montserrat

19:31 - 08 de febr. 24 - 354 Visualitzacions

Maristes Catalunya
@MaristesCat

Aquest matí hem estat reflexionant sobre l'educació religiosa que volem a les nostres escoles durant l'assemblea de professors i professores de #Religió. Continuem enfortint la xarxa i compartint idees i experiències! #ERE #Etsacasa

17:49 - 08 de febr. 24 - 243 Visualitzacions

La Sagrada Família
@sagradafamilia

CAT_SANTA EULÀLIA – PERSONES GUANYADORES

Ja es poden consultar les persones afortunades que visitaran la Basílica amb motiu de les festes de Santa Eulàlia. Agraïm l'interès de totes les persones participants.

Consulta les persones guanyadores aquí:

sagradafamilia.org/persones-guany...

9:38 - 05 de febr. 24 - 1.904 Visualitzacions

Justícia i Pau
@JusticialPau

#9FPalestina #VagaDeFamPerPalestina Ara a Justícia i Pau som 10 en la Jornada de Dejuni compartim impactes de la situació a Gaza i de les mobilitzacions. Com deixa Galeano: "Som el que fem, per canviar allò que som"

Cristianisme i Justícia i 9 més

11:45 - 09 de febr. 24 - 180 Visualitzacions

Solidaritat Sant Joan de Déu
@solidaritatSJD

A @SJDTerresLleida necessitem #voluntariat per acompanyar persones grans i combatre la #SoledatNoDesitjada a la residència Sant Hospital de Trep o en la seva pròpia comunitat. Suma't al projecte 'Apadrina'm'!

lleida.voluntariat@sjd.es
667 156 817
@SJD-Lleida.org

Sant Joan de Déu CAT i 5 més

17:32 - 05 de febr. 24 - 196 Visualitzacions

Jesuïtes Educació
@JesuitesEdu

Hem estrenat biblioteca escolar a #JEPobleSec! Agraïment especial als centres de #JesuitesEducació, famílies i biblioteca Andreu Nin per les donacions que han rebut per a fer realitat aquest projecte.

fje.edu
Nov espai a Jesuïtes Poble Sec | Jesuïtes Poble Sec

19:17 - 06 de febr. 24 - 150 Visualitzacions

Libreria Claret
@LibreriaClaret

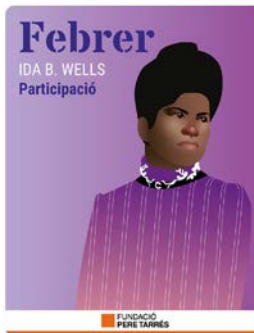
'La conversa amb Déu' d'Oriol Jara és un acte de rebel·lia, segons el mateix autor. Aconseguix-lo a la llibreria o troba't a la nostra web claret.cat/lilibre/la-conv...

10:30 - 08 de febr. 24 - 31 Visualitzacions

Fundació Pere Tarrés
@Fundperetarres

A la @Fundperetarres treballem perquè la #participació sigui sempre present. La campanya de sensibilització #InfantsActivistes fa visible i posa en valor el paper dels infants i els joves com a motor de canvi i #transformaciósocial.

9:10 - 07 de febr. 24 - 151 Visualitzacions

Vedruna Gràcia
@VedrunaGracia

El passat cap de setmana vam estar presents, famílies, escola i professionals a una jornada de coneixement sobre els trastorns de neurodesenvolupament i l'èxit escolar.

Fent camí junts!

Gràcies @SJDbarcelona.ca i @VedrunaCat per fer-ho possible.

14:50 - 06 de febr. 24 - 148 Visualitzacions

Monestir de Poblet
@MonestirPoblet

Avui, en commemoració de l'aniversari de naixement de Jaume I, l'alcalde de @AjVIP Joan Canela i el Sr. Jaume Andreu han fet l'homenatge a la Capella de Sant Jordi del @MonestirPoblet

15:40 - 02 de febr. 24 - 459 Visualitzacions

Afers religiosos
@afersreligiosos

Atenció! vols formar-te en gestió de la diversitat religiosa en l'àmbit local Apunta't a les properes formacions programades per als mesos de març, abril i maig
ow.ly/mkHF50Qwa05
#DiversitatReligiosa #Formació #GestióLocal

10:25 - 05 de febr. 24 - 198 Visualitzacions

Escoles FEDAC
@EscolesFEDAC

Avui a @FEDACHorta ens han visitat alumnes de Segones titulacions del Grau Mestre de @BlanquernaFPCEE. Contents de presentar-nos, per aprofundir en el projecte #avuxidema #TUTopia #BeComú #LEM #CompetenciaGlobal #Teal

15:05 - 08 de febr. 24 - 165 Visualitzacions

CATALUNYA RELIGIÓ

Resum en paper de la setmana | ISSN 2604-7012 | Tota l'actualitat a www.catalunyareligio.cat

Direcció: Glòria Barrete Vélez. **Redacció:** Roger Vilaclara, Anna Guimerà, Aina Argueta i Jordi Llisteri. **Edició paper:** Macià Grau. **Col·laboradors:** Eloi Aran, Ramon Bassas, Valentina Laferrara, Xavier Memba, Lucía Montobbio, Laura Mor, Víctor Rodríguez, Alba Sabaté. **Adreça:** Carrer dels Lledó, 11. 08002 Barcelona. **Telèfon:** 674050748. **Correu-e:** info@catalunyareligio.cat. **Publicitat:** Miquel Codolar | comunicacio@animaset.cat

Catalunya Religió és una iniciativa de la Fundació Catalunya Religió. **Patronat:** Carles Duarte (president), Míriam Díez (vicepresidenta), Víctor Cullell, Núria Iceta, Oriol Llop, Manuel Manonelles, M. Mercè Sardà, Noemí Ubach i Anna Vilà.

Amb el patrocini de

Amb la col·laboració de

Formem part de

Auditat per:

Amb el suport de:

